

L'esquirol Quatredies

Lena Paüls

*Per a Montse Francisco Rabascall
i la colla d'infants protagonistes d'aquest fet*

Moltes tardes d'estiu, fins que es fa fosc, les nenes de Duesaigües desapareixen del poble. ¿On van? Van a l'amagatall secret que tenen en una roca, al mig del bosc.

Ara que ja sabeu on trobaríem les nenes, us preguntareu ¿on trobaríem els nens? Doncs, bé, trobaríeu els nens d'aquest poble jugant a futbol a la plaça. Sempre, sempre, jugant o parlant de futbol, a la plaça.

¿Què hi van a fer les nenes a l'amagatall de la roca? Hi van a fer ocells de paper per a la festa dels avis, hi van a jugar a l'anelleta i a

explicar-se històries inventades.

En un petit forat de la roca hi tenen desada una llanterna i un xiulet per si un cas se'ls acostessin una guineu o un porc senglar. En canvi, els fa gràcia veure l'esquirol acrobata que viu al pi de davant de l'amagatall.

Aquest esquirol es deixa veure sovint fora del niu. Puja i baixa del pi de cap per avall, agafat al tronc amb les seves urpes robustes i salta molt àgil de branca en branca.

Avui, a l'entrada de l'amagatall, hi havia novetats.

—Mireu, ¿què hi ha aquí a terra?

—Un esquirol petitó!

—Deu fer molt poc que ha nascut perquè no té pèl al cos.

—Sembla adormit.

Miren cap al niu del pi. És buit.

Agafen l'esquirol amb molta cura. El posen sobre un mocador de paper i l'entren a l'amagatall.

—Només mirant-lo no el salvarem.

—Podríem prendre'l cap al poble i donar-li llet.

—¿Què farem si no obre la boca?

—Li podríem donar la llet amb una xeringa.

—Anem cap al garatge de casa meva, allà no tindrà fred ni calor.

—Jo portaré una capseta per fer-li un llit.

—I aniré a buscar cotó fluix per fer-li un matalàs perquè estigui ben tou.

Durant tres dies les nenes no tenen temps d'anar a l'amagatall secret perquè estan pendents a totes hores de salvar la cria d'esquirol.

Els nens voldrien saber què estan tramant les nenes al garatge, però no s'atreveixen a entrar-hi i preguntar-ho.

Des de fora estant, les inviten a jugar a futbol perquè els falten jugadors per fer un partit. A vegades se'n surten i juguen plegats, però avui les nenes no els responen.

Les nenes només parlen de l'esquirol i fan plans per quan la cria sigui un animal adult.

S'imaginem que durant la tardor amagarà aglans per a l'hivern i,

després no les trobarà i en sortiran alzines que s'hauran de transplantar al bosc...

Però la realitat és que el petitó està tan dèbil que no ha obert els ulls en tres dies. Ni tan sols reacciona quan li fan carícies.

No han tingut temps de posar-li nom. El quart dia deixa de respirar.

Durant quatre dies l'han estimat.

Quatre dies.

Quan surten del garatge, els nens són a la porta i les inviten a jugar un partit.

—No podem.

—Avui al vespre enterrarem l'esquirol.

—¿Teníeu un esquirol?

—Sí, l'esquirol Quatredies.

Treuen al carrer la capseta amb l'esquirol i expliquen als nens que van trobar el petit al bosc. Expliquen que han mirat de salvar-lo, però, finalment, no ha resistit la caiguda del niu.

De seguida se'n penedeixen perquè els nens se'n riuen.

—Ha, ha, sembla un conill pelat...

Les nenes es tanquen al garatge i preparen la cerimònia de comiat, mentre a fora, els nens les escridassen, piquen cops de peu a la porta i fan broma de si pensen enterrar-lo al cementiri o no.

De fet, les nenes posen en marxa una estratègia.

Agafen dues capsos de sabates.

En una hi posen caques seques de gossos.

A l'altra, hi posen l'esquirol sobre el cotó fluix i un llit de flors silvestres que han anat a collir als camps.

Aprofitant que els nens, cansats d'esperar que sortissin, han anat a jugar a futbol a la plaça, les nenes acomiaden l'esquirol damunt de la roca on tenen l'amagatall, perquè des d'allà dalt es veu el poble envoltat dels boscos on el petit va néixer. Llegeixen cartes que parlen de com l'han estimat. Després, fan un clot entre closques de pinyons i pinyes rosegades, sota el pi on hi ha el niu i pensen en la mare esquirol, que potser les està mirant des d'una branca.

Tornen cap al poble, a poc a poc, parlant baixet.

— ¿Què, ja heu enterrat el vostre esquirol?

—¿Hi esteu molt interessants, no?

—I tant, hauríem vingut a enterrar-lo, també.

—Doncs, aquí teniu el plànol del lloc exacte on l'hem enterrat.

Els nens s'ho creuen.

Amb molta gatzara van amb el full de la informació falsa a desenterrar la capsa.

—Cagallons!

Han quedat ben parats en obrir la capsa.

—Tornem a colgar-la, ràpid.

—No ha de saber ningú que hem caigut a la trampa.

Els nens van cap a la plaça callats, deixen la pilota en un portal i s'asseuen al pedrís al costat de les nenes. Sembla que també els dolgui la mort de l'esquirol Quatredies, però en realitat estan avergonyits.

Després d'una estona, tots junts, sense fer enrenou, van cap al bosquet de tocar del poble.

—El vam trobar aquí, sota d'aquest pi.

No s'hi estan gaire estona perquè al niu, la mare esquirol dóna mamar a les seves cries. Tres esquirols petitons que aviat saltaran de branca en branca, fent acrobàcies.

Refugi de La Vinyeta
Duesaigües, juny 2017

* * *

Conte publicat a «Duesaigües. La Revista», núm. 32, juny 2017